

[Gudrun Bjørner.]

udbygge efterværnet, så det ligefrem blev en fordel at få sine børn ind under offentlig forso rg for således at sikre dem en videre uddannelse, end man selv var i stand til at skaffe dem, hvis de blev i deres hjem. Jeg håber meget, at loven bliver administreret således, at man ikke får dette vrængbillede frem. Det betyder altså ikke, at vi ikke er tilhængere af efterværnet, for det er vi, men blot en lille forsigtig advarsel.

Endelig er vi godt tilfredse med, at man fremhæver værdien af de private plejehjem, og jeg kan give det ærede medlem fru Edel Saunte støtte til hendes bemærkninger i den retning.

Endelig kan retsforbundet også tiltræde bestemmelserne i den nye affattelse af § 7 om forældres betaling for børn, der er anbragt uden for deres hjem, f. eks. i offentlige institutioner. Disse bestemmelser gør det efter vor mening lettere at ansætte en rimelig betaling, så forældrene ikke får økonomisk fordel af, at deres børn anbringes uden for hjemmet.

Kostskolerne — dette nye navn for, hvad vi i gamle dage kaldte skolehjem — er der måske nok lidt mere delte meninger om. Der er ikke spor af tvivl om, at det vil være meget nemt at få børnene til at flytte på kostskoler og ligeledes at få deres forældre til at indvilge deri. Dette navn har jo fra de morsomme kostskoleromaner en dejlig klang i børnenes øren, og navnlig når man nu laver det til kostskoler for både piger og drenge, bliver det det helt store sus. Det er måske også meget godt, at det bliver det, men det kan dog godt være, det er en falsk varebetegnelse, som vil give bagslag. Det må vi imidlertid se nærmere på i udvalget.

Jeg tilsiger retsforbundets velvillige medarbejde i det kommende udvalg.

Petra Petersen: Den 17. januar i år behandlede vi, som det har været nævnt, her i tinget det lovforslag, den højtærede socialminister havde udarbejdet efter administrationsudvalgets første betænkning. Jeg finder ligesom de andre ordførere ingen anledning til i dag, da vi skal drøfte anden del af udvalgets betænkning og det foreliggende lovforslag, at gentage, hvad jeg sagde den 17. januar; det står altså fast

stadig væk, og det gælder i høj grad mit partis stilling til domstolene.

Der har ikke været så megen tid til at gennemgå hverken betænkningen eller lovforslaget — jeg synes i øvrigt, det er mærkværdigt, at vi ikke kan få en sådan betænkning på et tidligere tidspunkt — og jeg må derfor nøjes med at tage det i store træk og ikke gå i enkeltheder.

Allerførst vil jeg takke den højtærede socialminister for ændringen i § 12, stk. 2, hvorefter man i særlige tilfælde kan fritage forældre til børn over 15 år for at betale bidrag, når børnene anbringes uden for hjemmet. Af erfaring ved jeg, hvad denne bestemmelse vil betyde, selv om det kun bliver i enkelte tilfælde. Den vil bl. a. lette arbejdet for børneværnene og skabe bedre forståelse mellem forældre og børneværn, hvad der er meget vigtigt.

Jeg finder også grund til at takke ministeren for ændringen i § 110, men jeg synes, ministeren burde være gået videre og også have ladet ændringen omfatte stk. 2 og stk. 4 i nævnte paragraf. Jeg sagde det sidst, og jeg vil gerne gentage, at jeg tror gerne, at tilsynet fra børneværnsudvalgenes side er meget lempeligt. Fra de sociale forvaltningers side har man efterhånden et ret godt kendskab til udvalgenes klientel, men jeg mener, at § 110, stk. 1, 2 og 3, skulle kunne ændres, så de kun kommer til at gælde tilsyn med børn, der overlades til fremmede, altså børn, der er i dagpleje eller familiepleje, og de børn, om hvilke det siges, at det gælder hensynet til barnets velfærd, efter at en undersøgelse har fundet sted. I øvrigt er det mit indtryk, at disse almindelige tilsyn ikke har særlig stor betydning, men de kan være til gene for mødrene, der føler sig mindreværdige og under kontrol.

De vigtigste nye bestemmelser i lovforslaget omhandler efterværnet, konsulentordningen, valget af anbringelsessteder for børn og unge og oprettelse af specialafdelinger for de unge elever, der har særlige vanskeligheder.

Ved første behandling af socialministerens lovforslag af 10. december beklagede jeg, at vi ikke havde også anden del af betænkningen. Det glæder mig, at vi har fået den med her i dag.

Det gælder ved alt arbejde, at det hjælper